

Nuorten Osasto

SOINTULA, B. C., CANADA.

Nuori-osaston toiminnasta. Talvi-
nen tervetuloa Sointulan nuoris-osaston
jäseniltä kaikille työhiljastovereille.
Perustimme osastomme jo lokakuun
8 pnä. Se, ettei ennen sitä mitään
olla lehtien palstoilla nähty, on yksinomaan
raportteeraajan alkaensaamattomuuden
syy, sillä osastomme on jo toiminut paljon.

Perustavassa kokouksessa päätettiin
aloittaa puhujaseuran toiminta
tanssina talven ajaksi. Kokoukset
pidettiin sääntölisesti joka sunnuntai-
ilta kello 7. Ohjelmaa on monipuolista,
kuten runoja, puheita, kertomuksia,
keskustelukysemyksiä, y. m., ja lisäksi ilmeisy kerran kuukaudessa
"Kokkuttaja" niminen nykkelö,
sisältään rioteollisia sekä humoristisia
kirjoituksia, sekä erittäin hauskoja
lunnappeja, jotka naurattavat yleisää
ylläkyllin ja saavat vielä itse
asunnomaisen ilmetelmän kukaan
onkin niin lystiä osumat saanut.
Valitsemaan uudet kolme toimittajaa
joka numerolle.

Toiseksi perustimme englanninkielisen
lukureunan, mutta tähän mennessä ei se
vielä ole ehtinyt paljoa toimia kun sen
jäsenillä on ollut kiireitä näytelmäharjoitusten
y. m. toimintaan kanssa.

Tähän kunn 2:nä pöytäkirja pidimme
englanninkieliset illat Venäjän
näyttelijöiden lasten hyväksi. Meillä
oli pieni huvitelmiä, sekä puheita
runoja, laulua ja soittoa. Kaikki
menestyi "allright" vaikka olikin
meidän ensimmäinen yritys tällä alalla.

Voimisteluseura on toiminut koko
syksyn, johtajamme toimien toiv.
Kaisla. Koko kylä on ollut niin
vähän nuoria miehiä kotona etteivät
pöytä ole voineet aloittaa harjoitte-

lua ja vaikka heitä juuri tällä ke-
ruun on useampi pulkkakannalla, niin
on jo myöhäistä alkaa toimintaansa,
sillä keuhkuihin tullen tahtoo urheilun-
innestuksemme lieventyä, eikä nyt
enää talven kamaan pilsaa. Sitä huo-
limatta on tyttöjen rivi koko paljon
pitempi kuin viime vuonna. Silloin
oli noin 7-8 tyttöä, nyt on noin neljä-
toista. Ollis hauskaa kun tytöt tul-
sivat joka harjoituksiin, ettei olisi
niin epävarmaa, kukaan muuta hen-
keä siihen kuuluu, ja muutenkin
luulen että se olisi johtajallekin miele-
nen, varsinkin nyt kun hän opettaa
usein ilkoita. Aikomme on
pitää illat tammikuulla, siis il-
kat! kaikki innostus käytyä!

Näytelmäkappaleita on näytetty
paljon tänä syksynä mutta kun vasta
Vapauden viimeisessä numerossa
niistä luonnin mainittavan niin
luulen että saat nyt sen maahise-
nän sivuttua. Uuden vuoden il-
tana esitellään "Vanki numero 77".

Viime osastomme kokouksessa va-
hvitettiin kolmenhenkisen komitean
lausunnalla lapsilta jouluksi ohjelmaa
iltoina.

Lunta ja jäätä meillä täällä Ma-
kosuun rannalla nyt näin pöytä-
nä on. Nuoren väen hartain toivo-
mus on, että kylmä ilma ja pöytä
niin että saisi hirtsinään käytyä.
Me emme joka talvi sitä lisa saa,
mutta silloin kun se omi meille
suodan niin varhaisesta aamusta
nyömyä ilmaan laulavat hirsimet
jäässä.

Joulu ommatoimisuuden ilmettä
Sointulan nuoris-osasto kaikille pro-
fessorille. Myöskin aikoo uusi
vuosi täynnä talustelua ja ommen.
Raportteri.

Aatteen voima.

(Jatk.)

Vaivuksella oli nyt tilaisuus hank-
kia enempi kirjoja ja lehtiä, ja niistä
saadut tiedot lapsiin istutetaan.
Sillä kun hänellä eivät enää tal-
toneet totella, niin Weera ja Fanni
hänelle lukivat. He hakivatkin hän-
nelle lukevista sellaisista paikoista
mistä hän ne monena vuotena oli
hakenut. Se oli kiellettyä kirjalli-
sunta. Tytöt tiesivät sen mikä va-
ranalainen tehtävä heillä oli, sillä
sivät he omiin olleet pikku tyttä-
riin, vaan neitosia jo, ja nyt he jo
ymmärsivät, mitä eivät jaksaneet
silloin pieninä ollessa käsittää, mitä
Fannin äiti heille opetti. He olivat
nyt tunnettuja toveri-pöytä ja nau-
tivat luottamusta. Heillä oli oikeus
kokouksissa olla mukana ja sieltä
he paljon lisää oppivat ja innostu-
ma sieltä aina tulivat. Ja kukaan
Weera ja Fanni ovat kiitollisia tälle
vaivukselle, joka heitä oikeaan opas-
ti. Usein he talvisin muistivat sitä
rakasta lehtimäistä, jossa he al-
keisoppia Fannin äidiltä saivat.

Kerran he saivat ikävän uutisen.
Weeran isä eräällä ulkomaan mat-
kallaan mässittäessään menetti henke-
nsä. Leskirouva oli jo vähän kyllis-
tynyt alituisen matkustamiseen, jona
vuoksi hänellä oli enempi aikaa
jo tutkiskella itsensä. Oli aikaa nyt
ajatella tyttärensäkin ja kiinnittää
enempi huomiota tyttärensä tapoihin.
Vaun käsitteli ei hän jaksanut tyttä-
rensä. Vertalessaan nuoruusvuosiensa
tyttärensä nykyiseen elämään, huoma-
si hän kukaan toisenlaisia kaikki oli.
Weera eivät olekaan ne huvi miel-
tyttyneet, joista äiti oli pitänyt. Wee-
rassa oli jotain salattua päättävää
syytä, vaan samalla oli hän aina
niin innostunut ja elämänseläinen.
Jotain oli heidän välillä sellaista,
jota äiti ei voinut selittää. Usein hän
ajatteli, mikä on syytä, kun Weera
karkaa heidän hienoa seurapiiristä,

Vastenmielisesti niihin kemulhin sa-
ppu kun ei mitenkään sovi pois o-
la. Ja sittenkin aina tekosee jonkun
sopimattoman kepposen taballaan et-
tä saa koko lienenoston ympärille. Äi-
ti kerran päätti tyttäriään puhut-
la vakavasti. Weera myönti, että
oli käyttäytynyt eikä sopimattomasti,
mutta sanoi sitä tekevänsä tahal-
laan, että antaisivat hänen olla rau-
hassa.

"Minä olen kuin pöytäpöytä noisa
hienoissa pöyissä, jossa on joka
liike, joka askel edeltäpäin määrit-
ty. Ollaan kuin tahdottomia vante-
nukkeja, jotka liikkuvat vain silloin
kun laagasta vedetään. Hyi, huolta-
vaa kaavamaisuutta. Voisinko viih-
tyä hajuresillä kasteltujen muumioi-
den perässä? Ei äiti! Minä tuomen
elämäni toisenkin puolen, joka kylä ei
niitä loistavalla ja on hyvinkin va-
ranalainen. Mutta siinä on sellain
vetovoima, jota en voi, eikä tal-
de vastustaa. Sillä tiedä äiti, että
tyttäresi kuulun vallankumoukselli-
siin. Ja sen aatteen eteen tahden
elää, taistella, jos tarvitaan henke-
nikin — niin se on pieni asia. Vaan
jos sillä voisit minun mielitäytyä
ja poljettua kansaani auttaa tehdä
sen elämällä!"

Äiti istui kuin tyrnityneenä ty-
tön käytöksestä. Tällaista ei hän
osannut nähdä tyttärestään.

"Mistä, mistä sinä Weera olet kaik-
ken tämän sanut päästä? Olen-
han aina tarkoita valikoimut palvel-
jat ja opettajat, joiden kautta usein
tällaiset opit aikansa saavat. En
sittenkään ole osannut tyttäresi käs-
vattaa arvensa mukaan.

"Et, et ole äiti, se on totta, ja siinä
olen hoinen. Jos et sinä, äiti, olit
minä silloin pieninä ollessani äiti-
nyt niin paljon yksin, tarkoitan mi-
nun sielupurkauksi yksin värjättämään,
niin tuskien koskaan olisiin tätä asiaa
tohtut ymmärtämään. Vaan minulla
oli sisimmässäni kipu. Minä mielei-
ni pysähtyi, kiinteään toisten-

kin huokauksia ja sieltäpäin sain
sielulleni vastineen, ja sieltäpäin o-
lin ymmärtämässä, että on olemassa
toisenlaisia tuskia, joka painaa
koko ihmisluontaan, ja jonka vapaut-
tamiseksi tarvitaan juuri tällaisia,
jotka nyt olet edessäsi. Oi, äiti,
kukaan on toisenlaisia olla tuolla li-
misten parissa ja olla itse yksi niis-
tä, eikä, kärsii ja riemulta heidän
kanssaan. Se on jotain toista, äiti,
kun istua täällä silkkitynnyillä hem-
meteltuna. Tule minun kanssaan, ni-
nä näytin sinulle osan siitä kurjuus-
desta. Lailliseen ikään tullessi olen
päättänyt isän muulle jättämää
suuren perintää antaa sinne, minne
se kuuluu!"

Rouva ei voinut vihata ja mielen-
liikutuksesta puhua mitään. Viittäsi
vaan Weeran polstumaan.

Muutamia viikkoja kului ennen-
kun äiti sai voiton itsestään, niin et-
tä voi jälleen keskustella Weeran
kanssa. Tällä kertalla oli rouva pal-
jon muuttanut. Oli kulu suuren tau-
den perästä toipumisessa. Jotain hä-
nessä oli uutta, joka uusi ilme oli
hänen kamailla kasvoillaan kirkasta-
mussa. Äiti nähtyään Weera vai-
tamaisesti heti tunsi, että äiti on
kovan sielun kauppailun alaisena oi-
lit ja nyt on varualla pohjalla. He
selvittivät toislaan mitään puhumatta,
sillä ihaksi oli monien sydämillä
volutukseen ne sanottiin pukea. Äiti
katkasti äänettömyyden.

"Weera rakas, lapseni, ystäväni",
hän sanoi. "Nyt tiedin tehneeni
suuren virheen elämässäni. Vaan kas-
vituksen syy se on nyt paljon kuin
minunkin. Olen tutkinut muumyitä
elämäni, mitä se on ollut: Loisten,
luveja, uuttioita joppimattomilla.
Jo niitä olen saanut palkaksi?
Vedet vierivät, jokaisen täytyy tal-
pua ihmisen lakken alle. Vanhuus
lähpi jään mukaan, sitä ei voi raho-
la estää. Ja kaikista toivosta luoti-
mutta olen joutunut näin viime
vuosiin usein selittämättä tyhjyyttä
sivlassani. Ja sitä sammuttaakseni
olen pannut toimeen aina naisia ja
naisia hyväksi. Vaan yksin jää-
tyäni itkin, itkin jotain, jota en voi
selittää. Vertaellen sinua. Sinua ei
tarvina koskaan tuntea tällaista au-
tota, kylmiä tunteita sisälläsi. Sen
niike sinä olemustasi. Olet niin rau-
hallinen ja varman, päättäväisen nä-
könen. Niin Weera, sinä olet oi-
kessa. Sinulla ei ole hukkaan kul-
nut nuoruus, ja seipäitähden sinulla
ei tule olemaankaan tällaista kalvaa-
vaa tuskaa sydämellä, kun tuulet lä-
hän lähten. Vaan eihän ole vielä
myöhäistä minullekaan nousta ylös
tässä vaihe-elämästä ja olla hyödyk-
si ihmisluonnalle. Tahdon Weera äi-
tyä sinun ja ohjata elämäni samaan
aanteen eteen kuin sinäkin. En kai
paljon voi, vaan ainakin rahallisesti
voim auttaa. Elämä on kummallinen,
vähästä käy näinkin, että me vanhu-
mat saamme oppia elämäni totuutta
lapsillamme. Ja opittavaa meille
kaikille on niin kamaa kuin me ete-
me jos vaan itse tahdomme oppia."

Nyt vasta äiti ja tytär tunsivat ole-
vansa lähellä toisiaan, kun heillä
oli yhteinen tehtävä elämässä, samat
vaivat ja vastukset. Nyt he yhdessä,
käsikädessä riensivät taistelutoveroi-
na kutsuttua Fannia ja hänen äi-
tönsä.

Oli joulun taaskin jossa sulassa.
Vaun kukaan toisenlaisia kuin ennen.
Muutamia Weeran ja Fannin toveri-
ta ja muutamia vanhoja uskollisia
sietoja. Ei siinä paljon puhuttu,
vaan jokainen tunsi olevansa vapaa
kuin kotonaan. Weera piti pienen pu-
heen, ja äiti toisti lupauksensa niinä
tilaisuudessa.

Vuosi on vierinyt. Venäjällä poh-
kesi jo vallankumous ilmeikkään ja
nyt tarjoutui jokaiselle tilaisuus to-
distaa, ken on aatteensa puolesta val-
uik taistellut. Arvelmatta näinäkä
mehin ystäväimme siihen antautui-
vat. Tytöt palavalla innolla syöksyi-
vät niihin tehtäviin, jotka heille an-
nottiin. Ja vanha rouva oli valmis
kaikista onnaisuudestaan luopumaan,

sanoen, että se on jo alkuaan kuu-
lunut kansalle. Ja nyt kun kansa
valittajana suoriutui suuresta, josta
tehtävästä, niin paljon sillä on työtä.
Venäjällä on paljon seuntia, joissa
on harva osat lukea ja kirjoittaa,
ja meidänkin ystävämmet ovat saa-
neet siirtyä sellahin palkkakuntiin,
joissa he ovat opettajina.

Tässä on pieni kuvaus vallanku-
mouksaateen voimasta. Meidänkin vel-
voituisuus on koettaa sitä täällä levit-
tää missä tilaisuus ilmenee, sillä mi-
tä pikemmin kansa oppii ymmärtä-
mään, että "maa meidän ja ja ella
käytty, vaan ei laiskain lurjuste", —
sillä pikemmin tulemme saavuttamaan
kaikille taatun hyvinvoinnin. Sitäin
on työtä jokaisella, ei työttömyyden tar-
vitee päällä kitta satoja tuhansia
perheen isä, ja samalla tiedää, että
muutamilla harvoilla on ylläkyllin
suhon pantavaa ja paljon yllä jää-
määkin. Mutta menepä yksinään si-
tä vähän tasottamaan. Ei, ei se au-
ta yhteistä asiaa, vaan joukkoa,
suurella enemmistöllä me sen saavu-
tamme. Silloin meidänkin lapsemme
ovat kylläisen ja omellisen näköisiä.
Alinastaan silloin voimme täydellise-
sti nauttia luonnosta, puolesta, kokis-
ta, huuista ja kestästä.

Neljänhätäisten avustajia vainotaan.

Marraskuun 30 p:nä kello 9 au-
della saapuvat ohraan miehet von-
ta Saima Kivirannan esineet He-
dingissä, vangitsivat hänet ja vei-
vät mukanaan. Päätettiin siitä, että
ohraat olivat monessa mieheessä uh-
rana kuljettamassa ja siitä, että hä-
net vangittiin eikä, kuten on tavall-
ta pienissä jutussa vain kutsuttu
kuulusteltavaksi, on ohraalla aiko-
mos pitää K. kannan vangittuna.

Rouva Kiviranta, joka työskenteli
S. Soc-dem. Nuorisollisen tahden-
hoitajana ja joka ei olekaan ole
ottanut osaa poliittiseen toimintaan,
on ohraan toimesta viime aikoina
useita kertoja kuulusteltu. Viimeksi
kuulusteltiin häntä erään vaikkiaan
hahittamassa kirjeen johdosta, jossa
ilmettiin ohraan kokouksista.
Ohraa silloin jo ohkasi kostotehmi-
pöytä.

Saima Kivirannan mies on vanki-
lainsäädännön Kansavaltuuskun-
nan jäsenyydestä. Rouva K. on v.
1918 asti yksin elittänyt kahja pien-
tä lastaan, jotka nyt jäävät aivan
tortvattomaksi ja hoidotta.

Kun muistetaan, että rouva Kivi-
ranta on jo toinen Kansavaltuus-
kuntaan kuuluneen heikkö läheinen
esimies — rouva Sirola oli ensimmäi-
nen — joka viime aikoina on vangit-
tu, niin voidaan tästä vielä johto-
pöytä, että porvariston kostovipma
vaatii nyt jo vastustajiansa omaisten-
kin rauhalembista.

Saima Kivirannan vangitsemisen
johdosta käsitelti Työväenpuolueen
eduskuntaryhmän puheenjohtaja H.
Luopajarvi puhutensa sisäministeri
Joukkausen puolesta kysymä, mikä
perusteella vangitseminen on toimit-
tettu. Sisäministeri haotti, ettei
hän tiedä koko vangitsemesta mi-
tään. Ohraa on kyllä antanut ta-
vanmukaisen raporttinsa, mutta siinä
ei tästä toimintaiteesta tai aiheesta
pöytä mitään.

Lisää valtiopettureita.

Turun hovioikeudessa oli ent. kan-
suodistaja, asennumiehen valio Ai-
on Emilia Takala, Jyväskylällä, syyt-
teessä valtiopetoksesta. Hovioikeus
nauti asiasta päätöksensä marrask. 24
p:nä toimien Takalan rikoslain 11
luvun 2 ja 6 pykälän nojalla 3 vuo-
deksi kuritushuoneeseen sekä elämään
sen jälkeen 5 vuotta valita kansalais-
toimittamasta. Arvokas päätöksensä no-
jalla lokak. 30 päivänä 1918 on Ta-
kala kuitenkin samalla myönnetty
aikoin alla ehdollaisena vapaudes-
sa. Aino Takala oli v. 1914 Vaasan
töiden vaalipiirin edustajana edus-
kunnassa.